

T i l l Å l a n d s l a n d s t i n g.

från lagutskottet.

I nedannämnt avseende påkallat yttrande får lagutskottet vördsammas framhålla följande:

på framställning av Ålands landskapsnämnd antog 1928 års landsting den 1 december en landskapslag angående utnämningsbrev för innehavare av landskapet Ålands tjänster och fasta befattningar samt om deras rätt att kvarstå i sin tjänst eller befattning ävensom skyldighet att därifrån avgå, varå justerings- och expeditiionsutskottet fogade anstalt om utskrivande av en med landstingets beslut överensstämmande expedition, som undertecknades av landstingets talmän och överstyrdes till landshövdingen i landskapet Åland i det avseende § 12 uti lagen om självstyrelse för Åland förutsätter. Emellertid blev talmannen sedermera uppmärksamgjord på, att § 4 mom. 2 uti den av landstinget antagna lagen innehöll ett från lagstiftningen i republiken undvikande stadgande, vilket tvivelsutan komme att föranleda Republikens President att vägra stadfästelse å landstingets beslut. I anseende härtill och då beslutet ännu icke delgivits republikens president, anhöll talmannen om expeditionens återsändande till landstinget, för undvikande av att landstingets beslut, som beträffande antagande av ifrågakörande lag en gång tidigare fått förfalla, icke ånyo skulle mötas av detta öde.

Jämte skrivelse till talmannen för den 13 innevarande februari har landshövdingen återsänt den förenämnda expeditionen, varå landstinget anhållit om lagutskottets utlåtande därom, under vilken form ärendet kunde av landstinget upptagas till behandling och om behandlingen måhända borde ske i brådskande ordning.

Då ett fall som detta vid uppgörandet av landstingsordningen och landstingets arbetsordning icke förutsatts, sakna dessa närmare bestämmelser om förfaringssättet. Måhända kunde det synas riktigast, att låta landstingets tidigare beslut automatiskt förfalla och inbegåra ny framställning av landskapsnämnden. Emellertid är det av

största vikt för landskapet att ifrågavarande lag snarast möjligt antages och då den ändring, varom nu är ifråga, är av mycket enkel natur, synes sagda förfaringssätt icke blott vara alltför tidsödande utan även onödigt. Under sådana omständigheter och då landstingsordningen icke innehåller något direkt förbud häremot, föreslår utskottet, att ärendet upptages såsom landstingsinitiativ, helst några praktiska svårigheter icke föreligga.

Enligt vad utskottet av lantrådet inhämtat, betraktas denna landskapslag av landskapsnämnden såsom särskilt brådskande. Utskottet delar också för sin del denna uppfattning. Då nämligen enligt i landskapsförvaltningen vedertagna principer landskapets tjänstemän såvitt möjligt böra likställas med motsvarande tjänstemän och befattningshavare i övriga delar av republiken, och desamma därför böra vara underkastade enahanda förpliktelser som dessa, samt enär motsvarande lag för republikens vidkommande är utfärdad den 29 juni 1926 och trädde i kraft den 1 juli samma år, föreslår utskottet, att landstinget ville förfara, på sätt § 24 av landstingsordningen i brådskande fall medgiver. Detta med så mycket större skäl som ärendet av tidigare landsting underkastats i § 31 av landstingsordningen föreskriven behandling uti tvenne omgångar och den rättelse, varigenom lagen kunde bringas i konformitet med i republiken gällande motsvarande lag, består uti förändring av orden "högsta förvaltningsdomstolen" till "tjänstemannaöverdomstolen".

Hänvisande till ovensagda får utskottet därför vördsammast föreslå

att landstinget ville förklara ifrågavarande ärende av brådskande natur och behandla detsamma i den ordning § 24 i landstingsordningen medgiver samt antaga landskapslagen ifråga likalydande med den av 1928 års landsting antagna lagen, dock sålunda, att § 4 mom. 2 måtte erhålla följande lydelse:

§ 4.

mom. 2. Över landskapsnämndens utslag angående entle-

digandet må besvär inom trettio dagar efter delfäendet
anföras i tjänsteöverdomstolen.

Mariehamn den 25 februari 1929.

På lagutskottets vägnar:

Truman V. Brown

Adelshauptmann

N:o 8.